

Benyttelse af Medhjælp.

De Næringsbrugere, der have lovhjemlet Afgang til at arbejde med egne Hænder, kunne benytte sig af Haandlangere til saadant Arbejde, hvortil ingen Haandværksskuffab udfordres, samt af Hustrues og Børns Hjælp. Endvidere ere de berettigede til hver at have een Dreng ad Gangen til Hjælp og Oplærelse i Professionen. Iøvrigt staaer det enhver Næringsbruger frit for at betjene sig af hvilken Medhjælp han vil til at øve sin Bedrift.

Bestemmelserne i denne Paragraph blive uden Indskyldelse paa den Frihed, som efter Overgangsperioden ifølge § 16 skal tilkomme Alle og Enhver.

vedtoges eenstemmigt med 66 Stemmer.

Lovudkastets §§ 66, 67, 68 (see Anhæng A. Sp. 334—35) vedtoges uden Afstemning, da Formanden ikke fandt en saadan fornøden, og den ikke forlangtes af Nogen.

Udkastets § 69 med de dertil stillede Endringsforslag fattes derpaa under Forhandling.

Ordføreren: Naar det 2det Stykke af § 69 har den Bestemmelse, at Sogneforstanderskabet paa Landet skal kunne ligne endeel af de communale Afgifter for Næringer, saa er derved uidentivul sigtet til saadanne Egne af Landet, hvor de Næringer, der i Kjøbstæderne betegnes med Navnet „borgerlig Næring“, i en særegen Grad finde Sted, altsaa, hvor der paa Landet mere end sædvanlig findes Haandværks- eller Fabriksdrift eller Handel Sted. Under disse Omstændigheder maa Udvalgets Fleertal finde denne Bestemmelse meget rigtig og tilraade dens Antagelse; men et Mindretal, bestaaende af 2 ærede Medlemmer, har tilraadet, at denne Bestemmelse skal udgaae, og et andet æret Medlem af Udvalget har foreslaaet ikke en anden Redaction, men en anden Bestemmelse sat istedetfor Udkastet. Naar de øvrige Medlemmer af Udvalget ikke have kunnet gaae ind paa det sidstnævnte Forslag, er det, fordi man har frygtet for, at det overhovedet vilde gribe formeget ind i de Be-

skatningsforhold, som nu finde Sted i Kjøbstæderne. Man har vel ikke misbilliget den Tanke, der ligger dert, men man har troet, at det ikke her var Stedet at foretage en saadan Forandring.

J. F. Petersen: Der har under denne Sags Behandling gjentagende hørt meget indtrængende Opfordringer til Thinget om at tage Hensyn til og imødekomme Kjøbstædernes Duffer, og, da den foreliggende Lov nu angaaer en Omordning af Næringsvæsenet, saa følger deraf, at der ved disse Opfordringer især maa være meent Kjøbstædernes Næringsdrivende. Disse Duffer kunne imidlertid være af en saadan Natur, at man ikke kan erkjende dem for berettigede, og som følge deraf heller ikke troer at burde tilfredsstille dem. Ogsaa kan Sagen stille sig saaledes, at man, uagtet man erkjender Duffernes Berettigelse, selv med den bedste Billie kan have Ondt ved at opfylde dem. Der er imidlertid et Duffe tilstede hos de næringsdrivende Borgere i Kjøbstæderne, som jeg troer maa erkjendes baade for at være billigt og berettiget, og som efter min Formening uden Vanskelighed maa kunne opfyldes, og dette gaaer ud paa, at de fritages for den særlige Beskatning af Næringsdriften, som ved Næringskatten er paa budet i Kjøbstæderne. Nu gives der, som bekendt, i alle Kjøbstæder et Antal Indvaanere, hvis Næring, uagtet den er meget god og bedre end mangfoldige af de Næringsdrivendes, dog ikke falder ind under Begrebet borgerlig Næring, og altsaa ikke tager Deel i at bære Næringskattsbyrden. Den Skat, der udredes ifølge en Ligning efter Formue og Leilighed, rammer vel disse, men den rammer ogsaa i samme Forhold de Næringsdrivende, og de Sidste blive altsaa i Virkeligheden beskattede 2 Gange efter Formue og Leilighed; thi jeg har endnu ikke hørt Nogen, som har stødt i en Ligningscommissjon, paa staae, at der var nogen anden Forskjel mellem disse Factorer, nemlig: „Næring“ og „Formue og Leilighed“ end Navnet. At lade et saadant Forhold bestaae, anseer jeg for at være en Uret mod den næringsdrivende Befolkning, og jeg kan ikke indsee Andet, end at det belejlige og naturlige